

COPIII *copiilor*

Publicație realizată în cadrul proiectului „Pregătit să fiu parinte?”,
implementat de ATOP Baia Mare,
finanțat de Consiliul Local Baia Mare, Serviciul Public de Asistență Socială
Baia Mare, prin Legea 350/2005.

DE MARAMUREȘ
Gazeta

Peste **780** de minore cu vârste cuprinse între 12 și 14 ani au devenit mame numai anul trecut, numărul total al celor care au adus pe lume copii înainte să fi împlinit 20 de ani fiind, în anul precedent, de 19.822, potrivit statisticilor oficiale. Iar Maramureșul se numără printre județele cu cele mai multe mame minore.

Conform datelor statistice, în 2012, cele mai tinere mame (din categoria de vârstă 11-19 ani) aveau 12 ani când au născut. Cei mai mulți copii, respectiv 6.079, au fost aduși pe lume de mame având deja 19 ani.

Datele centralizate de autorități arată că, anul trecut, mame în vârstă de 13 ani au adus pe lume **111** copii.

De asemenea, **655** de bebeluși au fost aduși pe lume de mame cu vârsta de 14 ani,

1.595 - de mame de 15 ani,

2.942 - de mame de 16 ani,

4.098 - de mame de 17 ani,

5.108 - de mame de 18 ani,

iar **6.079** - de mame având 19 ani.

În perioada ianuarie 2009 - iunie 2012, aproape 50.000 de minore au devenit mame și, chiar dacă unele aveau doar 10 ani când au rămas însărcinate, niciun sfert dintre cazuri nu sunt semnalate direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului (DGASPC).

17.219
mame minore

2009

15.586
mame minore

2010

9.424
mame minore

2011

STATISTICI ALARMANTE

România, țara copiilor cu copii

Din datele centralizate de Ministerul Sănătății în primul semestru din 2012, un număr de 47.295 de minore au rămas însărcinate și au născut în perioada 2009 - 2011. Cel mai mare număr de mame minore a fost înregistrat, potrivit sursei citate, în 2009, când au născut 17.219 de fete, 12 dintre ele având 12 ani, 124 - 13 ani, iar 622 - 14 ani.

În 2010, numărul minorelor care au devenit mame a scăzut ușor, ajungând la 15.586. În același an, au născut trei minore de 11 ani, 20 de 12 ani, 124 de 13 ani, 586 de 14 ani, 1.570 de 15 ani, 3.073 de 16 ani, 4.514 de 17 ani, iar 5.678 erau minore în momentul în care au rămas însărcinate și au ajuns majore până la naștere.

În 2011, a fost raportat un număr de 9.424 de copii care aveau mame cu vârsta sub 18 ani și 5.066 cu mame de 18 ani.

MARAMUREȘUL, PE LISTA NEAGRĂ

Din datele comunicate de direcțiile județene de asistență socială și protecția copilului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice (MMFPSPV) rezultă că în perioada ianuarie 2012 - mai 2013, 165 de minore din sistemul de protecție specială au născut, iar 19 au făcut întrerupere de sarcină. Astfel, în 2012 au născut 116 fete, trei dintre ele având între 10 și 13 ani, iar alte 12, majoritatea de peste 14 ani, au făcut avort. În perioada ianuarie - mai 2013, au născut 49 de minore instituționalizate,

una având până în 14 ani, iar șapte au făcut avort, una fiind din grupa de vârstă 10 - 13 ani.

Potrivit datelor transmise agenției MEDIAFAX, în 2012, județele cu cele mai multe cazuri de minore care au născut au fost Iași, Maramureș, Arad, Timișoara, Mureș, Cluj, Constanța, Galați, fiind înregistrate cel puțin câte cinci minore care au devenit mame. În perioada ianuarie-mai 2013, județele Timiș, Cluj, Arad și Iași au avut în evidență trei sau peste trei mame minore care au născut.

După Revoluție, conform Institutului Național de Statistică, media nașterilor în rândul minorelor a crescut, atingând cifra de **8.500** pe an. În studiul UNICEF, Progresul națiunilor se arată că în România, dintr-o mie de femei care nasc, 43 sunt minore, cifra situându-ne pe primul loc în Europa.

COPIII
copiilor

STATISTICI ALARMANTE

Mamele minore sunt predispuse la avorturi. În cazul în care nașterea are totuși loc, copilul născut are circumstanțe favorizante să devină un copil abandonat. La rândul ei, mama minoră va avea probleme de integrare socială, de cele mai multe ori abandonând școala. Situația este determinată de mai mulți factori, unii care țin de persoanele în cauză, alții care au de-a face cu societatea în general. Conform statisticilor, mamele minore provin în general din familii dezorganizate, se regăsesc în special în zona rurală, au un nivel redus de educație, inclusiv educație sexuală și contraceptivă. La nivel urban, situația are de-a face mai mult cu contextul social.

Un raport al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Sociale, instituție aflată în subordinea Ministerului Muncii, arată că, la nivelul DGASPC, la nivel național, în 2009, 2010 și 2011 au fost înregistrate doar 4.213 de astfel de cazuri:

“Din aceste date statistice, observăm ca direcțiile de asistență socială și protecția copilului au fost sesizate de către unitățile sanitare doar în jur de 24% din cazuri”, se arată în raportul realizat în urma verificării modului de implicare și colaborare a instituțiilor abilitate în soluționarea cazurilor de abuz sexual asupra copiilor și în calitatea serviciilor oferite acestora. Din raport, rezultă că gravidele/mamele minore provin în special din zonele rurale, cu un nivel scăzut de educație, inclusiv în ceea ce privește educația sexuală și contraceptivă, iar peste 60% dintre copiii născuți de acestea au fost recunoscuți de către tați:

“În ceea ce privește datele existente în dosarele din cadrul DGASPC, a reieșit faptul că doar 22 de cazuri au fost raportate ca <abuz sexual>, restul de 4.191 fiind raportate ca <relații liber consimțite>”, se mai arată în raport.

America are cea mai mare rată de sarcini premature și mame tinere în lumea industrializată. 34% dintre femeile tinere au avut o sarcină înainte de a împlini vârsta de 20 de ani. 80% dintre sarcinile premature sunt neintenționate, iar 79% dintre mame sunt necăsătorite. În America, băieții născuți de mame adolescente au un procent cu 13% mai mare de a ajunge infractori. Situația fetelor născute este mai alarmantă, întrucât 22% dintre ele vor deveni, la rândul lor, tot mame adolescente.

Potrivit organizației „Salvați Copiii”, la nivel mondial, aproximativ **13 milioane** de copii sunt născuți în fiecare an de mame cu vârste sub 19 ani.

Conform statisticilor, mamele minore provin în general din familii dezorganizate, se regăsesc în special în zona rurală, au un nivel redus de educație, inclusiv educație sexuală și contraceptivă. La nivel urban, situația are de-a face mai mult cu contextul social.

MAMĂ ADOLESCENTĂ...

Psiholog Monica Puha

Adolescența ascunde multe afecte atât pozitive cât și negative, descoperă multe sentimente care încep să-și facă apariția, dezvoltă gânduri ca „fiind adolescent toată lumea este a mea și reușesc să fac față oricărei situații, indiferent cât este de riscantă”. Este vârsta marilor încercări, a stabilirii principiilor de viață, a explorării, dar totodată și vârsta frustrărilor, anxietăților și temerilor că aproape nimeni nu înțelege „ceea ce-mi doresc eu”. Iar de aici și până la situații extreme, precum o sarcină, nu este decât un pas. „O provocare extremă, cu un impact psihologic imens ce poate lăsa urme adânci”.

Nu știu în ce măsură există un răspuns complet la întrebarea „cum este afectată viața unei adolescente ce își începe activitatea sexuală la o vârstă fragedă?”.

Adolescența este o vârstă în care tinerii caută, copiază, devin fani, își însușesc caracteristicile modelelor considerate „OK”, „Cool” și omit faptul că fiecare adolescent poate fi la fel de „OK” și „Cool” fără a copia, ci prin manifestarea propriei personalități. Tinerii au nevoie de ajutor pentru a putea conștientiza vârsta și resursele ei, faptul că fiecare etapă a vieții, inclusiv adolescența, este unică și are farmecul ei cu tot ceea ce o caracterizează, că nu trebuie să se grăbească să fie maturi pentru că oricum vor fi. Consider că e greșit să alegă să fie maturi atunci când au ocazia unică să fie adolescenți.

Din păcate, în zilele noastre, sunt mulți adolescenți care, după un contact sexual, abia știu ce s-a întâmplat, nu pot vorbi despre el sau nu cer ajutor medical, dacă e nevoie. Dacă nu există această maturitate psihologică, adolescentul poate avea de suferit. Actul sexual îl poate lua prin surprindere, sau, mai rău, poate fi o traumă. La fel se întâmplă și dacă se grăbesc pentru „a fi ca ceilalți” ori „ca să nu rămână în urmă”.

Presiunea de orice tip, atunci când vorbim de începerea unei relații sexuale, nu duce la nimic bun, ci doar la suferință și probleme psihologice. Multe tinere acceptă să se culce cu partenerul lor din teamă că vor fi părăsite dacă nu vor accepta să întrețină relații intime cu ei și nu se protejează în timpul actului sexual.

Alte fete au o stimă scăzută de sine și prezintă o nevoie crescută de afecțiune

astfel că se „aruncă” în relații înainte de a fi pregătite din punct de vedere emoțional, iar altele întrețin relații sexuale fără a se proteja în mod conștient, gândindu-se că nu o să rămână tocmai ele însărcinate (de aici și gândirea imatură).

Ce trebuie să înțeleagă o tânără este că dacă partenerul său o iubește, va aștepta să fie pregătită (din toate punctele de vedere), nu o va grăbi, nu va pune asupra ei presiuni să facă acest pas și mai ales trebuie să înțeleagă că nu în acest mod se demonstrează iubirea.

În momentul apariției sarcinii în viața unei adolescente, atât ea, cât și familia ei, vor avea de trecut peste o perioadă mai dificilă. Tânăra va trebui să ia o decizie importantă ce îi va schimba, posibil, întreaga viață: va păstra sau nu sarcina, dacă da, își va continua sau nu studiile, va trebui să vorbească și cu tatăl copilului să vadă dacă vor întemeia sau nu o

familie, dacă acesta își va asuma sau nu responsabilitatea.

Traumele după o relație sexuală apar, de cele mai multe ori, când se trezesc că au contactat o boală sau, ca fată, a rămas însărcinată. Un copil la vârsta adolescenței sau o afecțiune serioasă, luată în urma contactului sexual, își pun întotdeauna amprenta asupra psihicului unui adolescent.

Efectele sarcinii la adolescente pot fi devastatoare în ceea ce o privește pe viitoarea mămică, dacă ea nu este sprijinită de familie și de societate. De exemplu: riscul apariției depresiei postnatale este mai mare la această vârstă comparativ cu vârsta adultă. De cele mai multe ori adolescentele sunt singure, confuze și au nevoie de îndrumare și sprijin care să fie acordat pe toată perioada sarcinii, dar și după, pentru susținerea tinerei mame la noul stil de viață.

În orice situație există alternative, important este să nu ascundă sarcina și

să vorbească cât mai repede posibil cu familia, indiferent cât ar fi de dură și neînțelegătoare aceasta, să ceară ajutorul specialistului sau al psihologului școlar sau chiar să se adreseze unui centru specializat în susținerea unor astfel de cazuri. Este recomandată terapia de familie pentru ca cei din jur să învețe să accepte situația și să-i acorde sprijin tinerei mame.

Pentru a scăpa de toate aceste probleme, nu trebuie decât să se protejeze. Fie că e vorba de prezervative, anticoncepționale sau diafragme, e necesar să le folosească, pentru a nu avea de suferit nici psihic și nici fizic.

Oricât de ușor este la nivel declarativ să recunoaștem că putem trece peste asta, la nivel emoțional, acolo unde nimeni nu vede și nu aude, zi de zi curg râuri de lacrimi și întrebări de genul „oare aveam și altă șansă?”

Spune **NU** avortului!

*prețuiește viața
ca dar al lui Dumnezeu*

Pr. Ciocotișan Bogdan
Asociația Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Baia Mare

Programul „PREGĂTIT SĂ FIU PĂRINTE”, de prevenire a avortului în rândul tinerilor liceeni demarat de Gazeta de Maramureș și Asociația Tinerilor Ortodocși ai Protopopiatului Ortodox Baia Mare, își propune prin seminariile care vor avea loc în liceele baimărene prevenirea și eliminarea acestui păcat grav din rândul tinerilor, care este considerat de Biserică o crimă.

8

Fiecare ființă umană fiind creată de către Dumnezeu, poartă chipul lui Dumnezeu și primește darul vieții pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a se bucura de comuniunea veșnică cu El. Biserica insistă, așadar, asupra sfințeniei vieții omenești din momentul concepției. Biserica Ortodoxă a învățat întotdeauna că viața umană începe la concepție, când un spermatozoid se contopește cu un ovul pentru a produce o ființă vie, unică din punct de vedere genetic.

Noi exprimăm acest adevăr în chip liturgic, sărbătorind zămislirea Sfântului Ioan Botezătorul (24 Septembrie), cea a Maicii Domnului (8 Septembrie) și a Mântuitorului însuși (Bunavestire, 25 Martie). Ortodoxia conchide, așadar, că avortul făcut în orice moment al sarcinii este o formă de omucidere și atrage vina asupra celui care săvârșește acest lucru la fel de mult ca și asupra mamei.

Dată fiind această poziție, poate vreodată Biserica să admită excepții? În acele cazuri, tot mai rare, în care alegerea medicală trebuie făcută între viața mamei și cea a copilului nenăscut, este admisibil moral să se acorde prioritate mamei. Aceasta nu pentru ca ea ar fi o „persoană” integră, în timp ce copilul este doar o

„viață potențială” - deoarece amândoi sunt oameni, în aceeași măsură - ci pentru ca mama își are locul ei și responsabilitatea ei în familie, unde prezența sa iubitoare influențează direct viața soțului și a celorlalți copii ai săi. Cu toate acestea, o mamă care își dă viața în mod voit, în favoarea copilului ei, săvârșește actul cel mai profund de binefacere creștină „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are - spune Iisus - ca viața lui să și-o pună pentru prieteni” (Ioan 15, 13).

Însă orice decizie de acest gen trebuie făcută în lumina nevoilor și dorințelor membrilor familiei, întrucât familia ca întreg, constituie un trup ce reflectă iubirea dintre Hristos și Trupul Său, Biserica (Efeseni 5). De aceea este recomandabil ca cei doi soți să discute deschis și cinstit împreună cu duhovnicul lor o astfel de eventualitate încă din timpul fazelor primare ale sarcinii.

Cele două traume identice, ale violului și ale incestului, sunt adesea invocate ca justificare pentru avort. Ambele acte sunt, prin însăși natura lor, brutale și dezumanizante.

De la o vârstă foarte mică, copiii ar trebui învățați cu grijă, dar deschis, despre locul și funcția sexualității în relația conjugală. Ei ar mai trebui să afle că violența sexuală există și în interiorul și în afara familiei, și că nu ar trebui să

se rușineze dacă devin victimele ei, ci să aibă curajul de a căuta ajutor în familie sau la duhovnic.

Dacă sarcina se produce ca rezultat al violului sau al incestului, atunci copilul ar trebui lăsat să se nască și, dacă mama nu poate accepta responsabilitatea pentru acesta, copilul ar putea fi oferit spre adopție. Aceasta e o „învățătură grea” cu siguranță, mai ales în societatea noastră unde avortul a devenit o formă de control al nașterii, acceptată și considerată legală.

Se pune adesea întrebarea dacă acceptă Biserica avortul în cazurile în care copilul este descoperit, prin investigație genetică, ca anormal, destinat să trăiască cu un grav handicap o viață întregă.

Dată fiind sfințenia inerentă a fiecărei vieți umane, răspunsul nu poate fi decât că Biserica nu poate și nici nu o face. În unele cazuri, precum cazul sindromului Down, părinții sau îngrijitorii sunt cei care simt handicapul, iar nu copilul. În rarele situații de boli incurabile, care debilitază ființa umană, dilema pare mai acută, întrucât suferința fizică nealiniată și cea psihică pot să se adauge bolii, iar tratamentul prelungit poate impune o povară financiară insuportabilă asupra familiei.

9

Totuși, nu există altă explicație pentru avortarea unor astfel de copii, decât aceea că se ucide un nou-născut „anormal”, care poate supraviețui cu îngrijirea medicală necesară și îngrijirea părintească plină de iubire. Dacă îl putem distruge pe cel nenăscut, de ce nu am face la fel și în cazul celui nou-născut nedorit? Întrebarea a fost pusă și este pusă în tonalități tot mai stridente, chiar și de către așa-ziișii eticieni creștini.

Biserica binecuvântează familia prin taina Sfintei Cununii și nu acceptă

conceperea și nașterea copiilor în afara mediului familial.

De aceea, vă îndemn să trăiți tinerețea frumos, fără a avea la maturitate povara unui păcat grav cum este cel al avortului.

Căutarea și găsierea unui duhovnic poate ajuta tinerii să găsească soluții în fața ispitelor care vin de la Diavol, mai ales în anii tinereții.

Alegeți să prețuiți viața, pentru ca însuși Hristos este „Calea, Adevărul și Viața”.

„Vă îndemn să trăiți tinerețea frumos, fără a avea la maturitate povara unui păcat grav cum este cel al avortului”.

Pr. Ciocotișan Bogdan

Numărul întreruperilor de sarcină care au avut loc între 1958 și 2008 este mai mare decât populația actuală a României. Această statistică înfiorătoare demonstrează politicile demografice dezastruoase pe care le-a avut România, lipsa de educație și de informare.

România e țara în care există femei care se laudă că au avortat de 35 de ori, altele care au rămas mutilate din cauza avorturilor obscure din perioada comunistă și altele care plâng că nu pot avea copii.

10

Cifrele vorbesc de la sine -
22.178.906
avorturi,
făcute în intervalul
cuprins între 1958 și 2008.

Datele aparțin Centrului de Calcul, Statistică Sanitară și Documentare din Ministerul Sănătății. Și mai interesant este faptul că la sfârșitul acestui interval, adică în 2008, populația României, conform datelor oficiale, era de 21.504.442 de locuitori. Deci numărul avorturilor din 50 de ani este mai mare decât populația actuală a țării. Cum s-a ajuns aici?

În 1957 s-a emis Decretul 463, prin care a fost legalizat avortul la cerere. Apoi numărul avorturilor a tot început să crească, până la recordul absolut înregistrat în 1965, când s-au făcut 1.115.000 de avorturi. Legale. Acela a fost anul cu cele mai multe avorturi din România, din totalul statisticii realizate la noi, între 1958 și 2008. Fuseseră încă două "vârfuri", mai mici, în 1964 - 1.100.000 de avorturi, și în 1963 - 1.037.000 de cazuri.

Decretul 463 a "produs" 7.521.100 de avorturi, în numai nouă ani, din 1958 până în 1966. Sunt cei mai "prolifici" nouă ani, din acest punct de vedere, ai României!

A urmat o perioadă confuză și în același timp tragică pentru românce. Anul 1966 aduce Decretul 770, de care mulți își amintesc ca fiind momentul interzicerii avorturilor. Mai nimerit ar fi să spunem că s-a redus numărul lor.

O femeie era obligată să dea naștere copilului, dacă a rămas însărcinată înainte de 40 de ani. Putea să avorteze numai dacă avea deja patru copii sau din motive strict medicale. Numărul avorturilor a scăzut semnificativ, după 1966.

Dacă urmărim statistica oficială din intervalul 1967 - 1989, vedem că numărul lor a fost, în fiecare an, de cel puțin 200.000, dar nu mai mare de 430.000 de cazuri. O mare necunoscută este legată de avorturile clandestine.

Din datele strânse de Societatea de Educație Contraceptivă și Sexuală rezultă că cel puțin 15.000 de femei si-au

pierdut viața, până în 1989, din această cauză.

Comunismul a obligat femeile să devină mame de bunăvoie. Celebrul decret privind interzicerea avortului nu a însemnat însă și eradicarea practicării lui. Fără specialiști, folosind metode băbești, zeci de femei au rămas marcate pe viață.

Celebrul Decret 770, ridică planul de copii la patru și menționează în preambul că întreruperea sarcinii este „un caz cu grave consecințe asupra sănătății femeii și aduce mari prejudicii natalității și sporului natural al populației”.

Avortul devine interzis și încadrat în sfera penalului, cu câteva excepții: sarcina pune viața femeii într-o stare de pericol ce nu poate fi înlăturat prin alt mijloc; unul dintre părinți suferă de o boală gravă care se transmite ereditar sau

1858	1962	1963	1964	1965	1967	1989	1990	1996	2004	2008
		1.037.000	1.100.000	1.115.000			992.265	<500.000	<200.000	127.907
7.521.100 avorturi					7.398.210 avorturi		7.259.596 avorturi			

22 de milioane de AVORTURI

care determină malformații congenitale; femeia însărcinată prezintă invalidități grave fizice, psihice sau senzoriale; femeia este în vârstă de peste 45 de ani; femeia a născut patru copii și îi are în îngrijire; sarcina este urmarea unui incest sau viol. Pentru a beneficia de „excepții”, gravida trebuia să completeze un formular și să-l depună la cabinetul medical de care aparținea. Cu acest formular, se prezenta în fața unui comisii, care delibera și dădea verdictul. Abia apoi, având aprobarea comisiei, putea cere unui ginecolog să-i facă o programare pentru întrerupere de sarcină.

În cazul producerii ilegale a avortului, medicii aveau voie să intervină doar în cazurile de extremă urgență și, să anunțe imediat sau în două ore procurorul care constata dacă intervenția a fost necesară.

În același număr al „Scânteii” fusese publicat un editorial cu titlul „Copiii noștri - copiii patriei noastre” care lansează propagandistic invitația la ... procreare: „Comitetul Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român adresează în același timp un apel întregii populații, muncitorilor de la orașe și sate, pentru a înțelege bine că asigurarea unei creșteri demografice normale este o înaltă onoare și o obligație pentru fiecare familie și pentru întregul popor, care s-a mândrit întotdeauna cu familii durabile, cu mulți copii, pe care i-a crescut în dragoste, asigurând în acest fel vitalitatea, tinerețea și vigoarea

întregii națiuni. Astăzi, mai mult ca oricând, avem înalta obligație de a asigura patriei noastre noi și noi generații care să contribuie la înflorirea națiunii noastre socialiste, la triumful socialismului și comunismului în România”. Ca primă consecință a legislației antiavort a fost raportată desigur creșterea natalității. În 1967, rata fertilității aproape s-a dublat. Numai că comuniștilor nu le-au fost suficiente aceste cifre, astfel că, au înființat noi instituții și mecanisme de constrângere.

Începând cu anii '80, femeile erau obligate să efectueze controale periodice,

iar autoritățile să raporteze numărul de „gravide depistate”.

Amenințate cu închisoarea în cazul în care avortul era depistat și neavând mijloace de contracepție, zeci de femei au apelat la avorturi băbești. În perioada 1966-1989, statistic, 9452 de femei au murit din cauza unor complicații survenite în urma avorturilor provocate. Cele mai multe cazuri vizau septicemie sau blocaj renal.

11

„Am o fire optimistă și am reușit să trec cu bine peste multe. Al treilea avort mi s-a părut mai complicat. Metoda cu sonda o cunoșteam din poveștile altor femei și era a treia oară când o foloseam singură.

Am fiert sonda și mi-am introdus-o pentru a provoca sângerarea și avortul. Dar sângerarea a pornit abia după două săptămâni, când nici nu mai speram să se întâmple ceva și în același timp îmi puneam problema ce voi face cu copilul care se putea naște anormal. Sarcina era mărișoară, un cârcel cât oul de rață. Cred că avea peste două luni, dar nu mi-am putut da seama dacă ar fi fost băiețel sau fetiță.

Am avortat în baie. Au urmat sângerări abundente cu cheaguri. Îmi era teamă să nu ajung la spital, să se complice cu interogatoriu sau ce se mai întâmpla pe-atunci. Oricum, aș fi fost nevoită să nu recunosc nimic. Mă pregătisem să spun că ridicasem ceva greu la curățenia mare a locuinței. Dar a trecut fără acele consecințe”.

Am folosit toate metodele posibile și păreau să nu aibă efect. Injecții pe bază de hormoni, tratamente empirice- băi de șezut, bere fiartă cu hrean răzuit, pastile de chinină, sondă. După o hemoragie puternică, în urma căreia am ajuns la spital, fără niciun fel de dureri, fătul a ieșit singur. Doctorul mi-a spus că avea cam trei luni și jumătate. După ieșirea fătului, s-a hotărât un chiuretaj profilactic sub stare de narcroză. Au urmat stări de vertij, dar m-am grăbit să plec cât mai repede acasă de-acolo. Așa că am plecat a doua zi. Țin minte că era 1 aprilie, dar nu și anul”.

După ce am rămas însărcinată, i-am povestit unei prietene, rugând-o să mă ajute. M-a dus la un medic pensionar să-mi facă un chiuretaj. Prietena mea și mama ei mi-au pus la dispoziție apartamentul lor pentru intervenție. Au cărat masa din bucătărie în sufragerie și au fiert o oală cu apă pentru sterilizarea instrumentelor. Medicul mi-a făcut o injecție, dar m-a prevenit că o să doară. Mi-a atras atenția să nu scot un geamăt dacă nu vreau să ajungem toți la închisoare. Am urcat pe masă, iar el a început să-și alinieze instrumentele. Îmi amintesc doar sunetul lor și apoi durerea cumplită care a urmat. Între momentul în care a venit și a plecat doctorul, ceasul arăta 30 de minute, dar mie mi se părea că trecuse o veșnicie”.

Consecințele celor două avorturi ilegale au fost că n-am mai putut avea copii, nici mare dorință sexuală. După încercările făcute pentru a scăpa de acele sarcini, am rămas și cu dureri de stomac”.

Mărturiile ale unor femei despre avortul provocat care le-a rămas cel mai profund tipărit în minte, publicate în studiul Lavinei Betea publicat în Anii 1973-1989 Cronica unui sfârșit de sistem.

Din punct de vedere al legislației privind avortul, țările UE se împart în 3 grupe

- 1 În prima grupă** se afla Malta, Irlanda și (practic) Polonia, la care se adaugă Irlanda de Nord, aflată în componența Marii Britanii. cu excepția Poloniei (țările Baltice, Bulgaria, Cehia, Slovacia, Slovenia, Ungaria) care aveau o astfel de legislație încă din vremea “cortinei de fier” (lucru explicabil întrucât prima țară din lume care a legalizat avortul a fost URSS, în 1922) sau țări cu veche tradiție democratică și liberală în care așa-numitele “libertăți individuale” sunt fundamentale - Belgia, Olanda (în acestea a fost legalizată și “eutanasia”), Germania, Franța, Suedia, Danemarca. Tot aici se include și Italia.
- 2 Grupul al doilea** include statele în care se pot face avorturi în anumite condiții, mai relaxate: Cipru, Insulele Feroe (teritoriu danez), Finlanda, Luxemburg, Spania, Portugalia și Marea Britanie. În Luxemburg, femeia trebuie consiliată cu privire la alternative și trebuie să aștepte 7 zile până la avort. Tot aici “obiecțiile de conștiință”, în general din motive religioase, sunt frecvente.
- 3 În grupul al treilea** se află restul statelor UE, în care avortul este disponibil “la cerere”. Din acesta fac parte țări foste comuniste

În perioada 1967 - 1989, deci pe parcursul a 23 de ani, în România s-au făcut 7.398.210 avorturi.

O altă etapă în istoria avorturilor a început în 1990, cu Decretul din 26 decembrie 1989, al noii puteri revoluționare. A patra hotărâre luată de noul regim, după căderea lui Ceaușescu, s-a referit la liberalizarea avorturilor. Aproape un milion de întreruperi de sarcină au fost înregistrate în 1990, în clinicile de stat. Numărul lor a început să scadă, pe parcursul timpului, ajungând la mai puțin de 500.000 - în 1996, sub 200.000 - din 2004, pentru ca în 2008 să fie înregistrate 127.907 cazuri. Cifra

totală a întreruperilor de sarcină, din perioada 1990 - 2008, așadar în 19 ani, se ridică la 7.259.596.

Topul anilor cu cele mai multe avorturi (efectuate în clinici de stat) din perioada 1958 - 2008 :

1965 - 1.115.000
1964 - 1.100.000
1963 - 1.037.000
1990 - 992.265
1962 - 967.000

Sursa : Centrul de Calcul, Statistică Sanitară și Documentare al Ministerului Sănătății

ABC-ul

iubirii, familiei și fertilității

Dragostea, iubirea adevărată

- ▮ Privește în profunzime la compatibilitatea trăsăturilor de caracter, la valorile și la punctele de interes comun.
- ▮ Nu se bazează doar pe atracția fizică, aceasta fiind doar o mică parte.
- ▮ Scoate la lumină tot ce este mai bun din tine, promovează creșterea personală, respectul de sine, ambiția și progresul.
- ▮ Necesită timp ca să se dezvolte și să se maturizeze și durează mult timp.
- ▮ Recunoaște calitățile, dar și defectele.
- ▮ Aduce aprobarea familiei și a prietenilor.
- ▮ Poate supraviețui distanței.
- ▮ Reduce tensiunile deoarece se apelează la discuții deschise pentru rezolvarea problemelor, fără argumentații și discuții în contradictoriu.
- ▮ Promovează încrederea și siguranța care te fac în stare să-i oferi celuilalt libertate.
- ▮ Protejează cealaltă persoană, îi poartă de grijă și o ajută să crească spiritual.

Căsătoria nu se improvizează!

Cum se dezvoltă dragostea?

În general, în ceea ce privește dragostea, o persoană parcurge mai multe faze:

1. Faza infantilă când predomină iubirea de sine, într-un mod egoist, ca un bebeluș care pretinde să primească ceea ce vrea, atunci când vrea.
2. Faza iubirii față de părinți când persoana vrea un alt părinte care să-i satisfacă toate dorințele, iar ea să rămână în centrul atenției.
3. Faza iubirii prietenești caracterizată de nevoia de susținere, mai ales din

partea persoanelor de același sex. Dacă prietenii nu sunt pe lângă ea s-o susțină are impresia că nu este bună de nimic.

4. Faza iubirii adolescente, caracterizată printr-un interes față de persoane care-i pot împlini propriile nevoi, fără a oferi nimic în schimb. Dar și cealaltă persoană are nevoi de împlinit, are nevoie de recunoaștere și apreciere, iar dacă acestea nu sunt realizate, legătura se destramă.

5. Faza iubirii mature în care accentul se deplasează de la a primi la a oferi, iar factorii emoționali și psihologici devin tot mai importanți, iar atracția fizică scade.

Ce este sexualitatea?

Este un mare dar a lui Dumnezeu.

Nu este o simplă înclinare spre unirea trupească, ci înclinarea întregii persoane de a ajunge la o legătură cât mai adâncă, cu o altă persoană și care cuprinde întreaga ființă: suflet, minte și trup.

Este în slujba iubirii sau, chiar însăși iubirea, deoarece se îndreaptă spre o anumită persoană, care nu trebuie redusă la un instrument de plăcere și distracție, sau la o „piesă de schimb”, ci, care trebuie respectată, iubită și servită deoarece este unică, cea mai valoroasă și irepetabilă.

Mărturii despre avort

“Nu aș mai face-o niciodată, indiferent de părerea celor din jur. Mi-am avortat copilul. Odată cu el a murit și ceva din mine, ceva ce nu mai poate fi nicidecum trezit la viață. Astăzi nu aș mai lua o asemenea hotărâre, indiferent ce ar spune cei din jur. Trăiesc cu o frică în mine de care nu mai pot scăpa. Am coșmaruri în care îmi apare o fetiță care fuge spre mine cu brațele întinse și întrebă mereu: De ce, mămică, de ce? Apoi mă trezesc udă de transpirație. Acest vis și privirea fetei mă urmăresc continuu de când am avut acea intervenție. Doar eu sunt pedepsită

pentru fapta mea, nu și fostul meu prieten, deși a fost și el părtaș. Relatez această întâmplare pentru folosul tuturor femeilor. Gândiți-vă foarte bine ce faceți, pentru că vă vor chinui visele și vă vor urmări privirile celor ce nu mai sunt... nu permiteți nimănui să vă constrângă, pentru că viața voastră va fi distrusă. Nu faceți aceeași greșală ca mine!”

“Am avortat la șaptesprezece ani din nechibzuință, din teamă, dintr-o serie de greșeli involuntare: a mea și a celor care mă înconjurau. Vorbesc nu pentru ca să acuz sau pentru a-mi declina responsabilitatea, ci pentru ca alții să poată evita aceste greșeli. Mai înainte de toate, lipsa educației, și nu aceea a lui “Mulțumesc, cu plăcere...”, ci cea a principiilor, a valorilor. ...Am fost ceea ce se cheamă o “fată cuminte”, trăind în ambientul unor “copii cuminți”. Cu siguranță nu aș face niciodată o spargere... însă am fost capabilă de a avea un raport sexual ale cărui urmări îmi depășeau forțele. Am fost capabilă de a ucide un copil care era numai o idee, o teorie, numai pentru că - săracuțul - nu îl vedeam, nu îl auzeam, și deci era ca și cum nu ar fi existat. Nu am primit niciodată o educație sexuală, chiar dacă știam minimul necesar.

Mai era și teama de reacția părinților care au blamat întotdeauna cazuri analoage și deplângeau lipsa de bani. Astăzi, la o distanță de câțiva ani, știu că situația nu era deloc atât de tragică. Atunci, pentru mine afirmațiile acestea erau enorme: mă vedeam pe drumuri, mă vedeam urâtă pentru totdeauna. Părinții nu spuneau că, dacă mi s-ar fi întâmplat mie, m-ar fi ajutat cu siguranță. Era și teama pentru viitor, planuri care se spulberau, senzația de a nu putea oferi nimic copilului meu: totul era fals, sau oricum, se putea depăși. Am crescut însă dintr-o dată ieșind din spital, când am văzut un copilăș în carne și oase și am priceput enormitatea actului meu, faptul că era ireparabil. Îl făcusem într-o “fericită inconștientă”, dar acum îmi cădea înaintea ochilor toată gravitatea lui. În toată acea perioadă de care am avut nevoie pentru a lua o decizie, nicio persoană nu mi-a sugerat ipoteza de a-mi păstra copilul, nici una nu m-a încurajat, nu mi-a arătat părțile pozitive. În fiecare zi realizez tot mai mult cât ar fi fost de frumos, cât ar fi fost de greu, câte situații în jurul meu s-ar fi îmbunătățit. Din motive clare, nu mă semnez.”

SFATURI PENTRU PĂRINȚI,

CE ÎNSEAMNĂ A-L EDUCA PE ADOLESCENT DIN PUNCT DE VEDERE SEXUAL?

A-l informa despre sexualitate, despre demnitatea, măreția, sensul și rosturile ei, dar și despre pericolele la care se supun cei care încalcă regulile morale ale sexualității.

A-l forma în așa fel, încât realitățile sexuale să le privească cu seninătate și să nu le socotească ca ceva urât și nepermis.

A-l face să ajungă la autocontrol, încât să nu abuzeze de propria sexualitate.

A-l duce la un potrivit sentiment de vinovăție după eventualele căderi sexuale, evitând două extreme: a-i insufla un sentiment patologic exagerat de vinovăție, și acela de a-l lipsi de orice sens de vinovăție.

A-l ajuta să se maturizeze din punct de vedere sexual în ceea ce privește viitorul, făcându-l să-și însușească capacitatea de dialog.

A-l întări din punct de vedere moral, așa încât să poată înfrunta, fără naufragiu, mediul corupt care-l înconjoară.

A-l îndrepta spre acele mijloace care să-l ajute să se autocontroleze cu seninătate: rugăciune, spovadă, împărtășanie deasă.

A-l conduce spre virtutea castității care implică un autocontrol liniștit în vederea unei mari iubiri față de o persoană umană sau față de Dumnezeu.

CÂND SĂ-I SPUN?

Fă-ți timp întotdeauna pentru copilul tău. Când întreabă.

La un moment bine ales, când el este bine dispus.

Când observăm schimbări în comportament, chiar dacă el nu întreabă nimic.

Speculând anumite situații (vizionarea unui film, a unei reclame, cazuri concrete știute).

CUM SĂ-I SPUN?

Cu răbdare, calm și înțelepciune.

Începând întotdeauna cu partea pozitivă a problemei.

Făcându-i să se simtă iubiți și în siguranță.

Spunându-le că sunt foarte importanți și foarte valoroși.

Autoritatea părintească este de o importanță maximă în educația sexuală deoarece adolescentul trebuie să aibă un reper, o siguranță.

Cu spirit autocritic.

Trebuie evitate expresiile:

“Nu ești bun de nimic!”

“Ești o proastă!”

“Ești o piticanie!”

“Vei învăța din propriile greșeli.”

„Dacă greșești, poți să nu mai vii acasă!”,
Toate acestea duc la complexe de inferioritate, de nesiguranță, care în cele din urmă duc la deviații sexuale și decădere morală.

